

Paradigmeskift

Skrevet af: **Niels Henrik Nielsen** | Offentliggjort: 04. marts 2019

Slår man op på integrationsministeriets hjemmeside, popper en tæller op, der viser, at regeringen har gennemført 112 stramninger af udlændingeloven siden sin tiltræden. Denne regering har været ved magten i knap 1.400 dage. Der er således gennemført en stramning af udlændingeloven ca. hver tolvte dag. Det har ikke været muligt at finde tællere på andre ministeriers hjemmeside, så hvor mange love ældreministeriet eksempelvis har gennemført, må stå hen - indtil videre.

Gennemføre en lov ca. hver tolvte dag er ganske imponerende. Julefred og sommerferie må således sjældent have sænket sig over minister og partiernes ordførere i de seneste tre et halvt år. Med den iver og hastighed, som lovgivning er gennemført med, skulle man tro, det drejede sig om et numerisk meget stort antal mennesker, noget der kunne minde om en national krise. Så lad os indledningsvis prøve at finde ud af, hvor mange, det drejer sig om.

Taler man om flygtninge, så findes der ingen præcise tal. Ifølge [Dansk Flygtningehjælp](#) har 163.332 mennesker siden Ungarn-krisen i 1956 og frem til udgangen af 2016 fået asyl i Danmark. I perioden 1990-2016 har flygtninge fået ca. 58.600 familiemedlemmer til landet. Tallet dækker over asylansøgere fra såvel vestlige som ikke-vestlige lande. Inddrager man tillige antallet af indvandrere fra ikke-vestlige lande og deres efterkommere, så udgør de ifølge [Danmarks statistik](#) omkring 507.000 personer. Danmarks befolkning udgjorde, igen ifølge Danmarks statistik, lidt over 5.800.000 personer i første kvartal 2019. Personer med ikke-vestlig baggrund udgør således noget under 10% af den samlede befolkning. På nær en kort periode fra slutningen af 2014 til slutningen af 2015 har antallet af asylansøgere på [intet tidspunkt været over 2000](#) om året de seneste ti år.

Efter mere end 50 år og med et kig på antallet af asylansøgere over de seneste 10 år, så må det være rimeligt at konkludere, at proportionerne omkring "truslen" mod danskheden, som Dansk Folkeparti ser den, ikke er begrundet i et voldsomt stigende antal borgere med ikke-vestlig baggrund. Snarere er der tale om en ideologisk kamp - den kristne kamp mod anderledes tænkende. Her er udlændingelovgivningen et vigtigt våben.

Den seneste stramning af udlændingeloven kom i sidste uge med vedtagelsen af L140, en milepæl i dansk udlændingelovgivning ifølge DF - et paradigmeskifte. Et ord partiet har "lånt". Det var statsministeren der introducerede begrebet op til finanslovsforhandlingerne i 2018. Ordet betyder, ifølge Wikipedia, et skift i tænkemåde. Det bruges også inden for den videnskabelige verden. Den videnskabelige udvikling sker, når uløselige problemer opstår og får paradigmet til at bryde sammen. Det erstattes af et nyt paradigme. Der er altså sket et paradigmeskift.

Der er da også tale om en markant ændring af udlændingeloven. Lovens § 7 og 8 ændres således, at alle asylansøgere fremover alene gives midlertidig opholdstilladelse og integrationsydelsen ændrer navn til en hjemsendelsesydelse. Samtidig sættes den 2000,- kr. ned til knap 10.000,- kr. om måneden for enlige forsørgere og 1000,- kr. om måneden for gifte eller samboende. (??) Det kan nok kaldes et paradigmeskift i Dansk Folkepartis tænkemåde. Fra hidtil at have kæmpet for strammere indrejseregler for asylansøgere vil Dansk Folkeparti nu til at lempe reglerne for hjemsendelse af folk på midlertidigt ophold. For denne skribent er der snarere tale om brug af en anden metode i forsøget på at begrænse antallet af asylansøgere, der kan få varig opholdstilladelse.

I dansk lovgivning kan man snarere tale om et paradigmeskifte tilbage i 2015. Her vedtog regeringen og Dansk Folkeparti nemlig at begrænse frihedsberøvede asylansøgere ret til at få

deres sag prøvet ved en domstol. Det er et grundlæggende retsstatslig princip, ovenikøbet nedfældet i grundlovens § 71 stk. 3, at enhver frihedsberøvelse skal prøves ved en domstol. Grundloven skelner således ikke i forhold til hvilken status en person har. Der bruges udtrykkeligt begrebet "enhver" der anholdes, skal inden 24 timer stilles for en dommer. Samme ret har asylansøgere altså ikke længere. De kan dog anmode om at få deres sag prøvet. Her kommer måske næste forslag fra DF. For tilbage i november 2018 udtalte partiets udlændingeordfører Martin Henriksen, at grundloven kun bør gælde for danskere. En idé partiet ikke har taget afstand fra.

Det er helt legitimt at diskutere, hvor mange flygtninge eller asylansøgere et land som Danmark kan modtage. Lige som det er helt legitimt at give et bud på en øverste grænse herfor, hvordan de bedst bliver en del af samfundet eller for den sags skyld kritisere den kvindeundertrykkelse som praktiseres inden for visse religioner - herunder også islam. Hvad der ikke er legitimt, er at lægge en hel samfundsgruppe for had. Så når Dansk Folkepartis Kenneth Kristensen Berth i Folketinget hævder, at integration af folk fra overvejende muslimske lande ikke kan lade sig gøre, så er det ikke længere en debat om hvor mange eller hvilke vilkår flygtninge eller asylansøgere skal gives, det er en dehumanisering af en hel samfundsgruppe som man er villig til at fratage rettigheder. Og man er villig til at bruge mange midler til at begrænse ytringsfriheden i kampen for det rene. Således husker jeg, at en anerkendt forsker skrev under på en appel "Fordøm Israels angreb på civile i Gaza", hvorefter Morten Messerschmidt gik til pågældendes overordnede og beklagede sig. Det var helt i overensstemmelse med partiets holdning, for ifølge Folketingets formand, Pia Kjærsgård, gælder ytringsfriheden ikke for [alle](#). Den gælder naturligvis for Muhammed-tegnere og partiets egne medlemmer, men ikke nødvendigvis for kritikere af partiet og slet ikke for tv-stationer fra muslimske lande. Det var derfor også i fuld overensstemmelse med partiets tankegang, da Pia Kjærsgård rettesatte Enhedslistens Pelle Dragsted, da han kaldte Kristensen Berths udtalelser racistiske.

Nu kunne man betragte disse holdninger som et nationalt problem. Det er imidlertid ikke tilfældet. Spredt ud over Europa og USA vokser ekstreme højre chauvinistiske kræfter frem. Årsagerne til deres styrke er forskellige. Men der er nogle grundlæggende holdninger som går igen, hvad enten det er Dansk Folkeparti eller AFD i Tyskland, regeringspartierne i Polen og Ungarn m.fl. Først og fremmest bekender man sig til en udpræget etnisk og kulturel definition af nationen. Samfundet som politisk enhed er ikke baseret på borgernes tilslutning til den herskende orden uanset oprindelse. I stedet har medlemskabet af nationen rod i fælles afstamning og religion - som i 1930'erne. Eller som Marie Krarup udtaler til [Kristeligt Dagblad](#): "Det er i høj grad kristendommen, der er årsag til, at landet ser ud, som det gør. Og det er man nødt til at lade de nytilkomne forstå". Centrale demokratiske værdier, som ytringsfriheden skal ikke nødvendigvis gælde for alle. Det liberale demokrati er på retur. Det af Ungarns ministerpræsident Victor Orban introducerede begreb det illiberale demokrati er på fremmarch.

Tiden er inde til at lægge fløjlshandskerne. For gennem de seneste 20 år er der langsomt men sikkert opbygget et had vendt mod den befolkningsgruppe, der er muslimer. Et had der ikke står tilbage for det, jøder oplevede for årtier siden. Dehumaniseringen eller dæmoniseringen af muslimer overalt i Europa har nået et omfang, hvor det som for 20 år siden blev betragtet som racistiske ytringer og som politikere som Kenneth Kristensen Berth og Morten Messerschmidt blev dømt for, ja sådanne ytringer er nu blevet mainstream, politisk korrekt. Dansk Folkeparti har flere gange berømmet Ungarn for at vise vejen. Den ungarske regering står ikke kun for lukning af grænsen for asylansøgere, for kritik af EU. Den står tillige for den langsomme kriminalisering af oppositionen, for lukning af et kritisk universitet mm. Med andre ord for et opgør med centrale demokratiske principper

Det illiberale demokrati er ikke en kamp mod kapitalismen. For disse partier er det ikke klassekampen, som er i fokus. Den er underordnet. Omdrejningspunktet er ulighed, at alle

mennesker ikke er lige og derfor ikke har samme krav på beskyttelse i henhold til landets love. Derfor står kampen mod konventionen om menneskerettigheder også centralt, for den begrænser mulighederne for at føre en politik, hvor rettigheder tildeles efter nationale, politiske eller etniske kriterier.

Lykkes det at få skrevet menneskerettighederne ud af lovgivningen, i Danmark eller i andre lande, hvor de er en del af retsgrundlaget, så bliver politik et spørgsmål om, hvilke grupper der skal have hvilke rettigheder. Forskellige rettigheder til forskellige grupper eller klasser behøver ikke slutte med asylansøgere. Det vil være et paradigmeskifte, der forandrer det borgerlige demokrati, som langt de fleste partier ellers hylder. Et paradigmeskifte som socialister ellers normalt beskyldes for at støtte.